

SL

Bruselj, 13. oktobra 2011

Smernice¹

Uporaba uredbe o vzajemnem priznavanju za gradbene proizvode brez oznake CE

1. UVOD

Namen tega dokumenta je zagotoviti „uporabniku prijazne“ smernice o uporabi Uredbe (ES) št. 764/2008² (v nadaljnjem besedilu: uredba o vzajemnem priznavanju ali Uredba) za gradbene proizvode, na katere ni nameščena oznaka CE. Dokument bo posodobljen, da bo vseboval izkušnje in informacije držav članic, organov in podjetij.

Opredelitev pojma „gradbeni proizvod“ je vzeta iz uredbe o gradbenih proizvodih (v nadaljnjem besedilu: uredba CPR)³. V skladu s členom 2(1) „gradbeni proizvod“ pomeni „vsak proizvod ali sklop proizvodov, ki je proizveden in dan na trg za trajno vgradnjo v gradbene objekte ali njihove dele ter katerega lastnosti spremenijo lastnosti gradbenih objektov glede na osnovne zahteve za gradbene objekte“.

2. REGULATIVNI OKVIR, KI SE UPORABLJA ZA GRADBENE PROIZVODE

Direktiva o gradbenih proizvodih (Direktiva 89/106/EGS, kakor je bila spremenjena z Direktivo 1993/68/EGS in Uredbo (ES) št. 1882/2003 – v nadaljnjem besedilu: direktiva CPD)⁴ je bila nadomeščena z novo uredbo CPR⁵. Navedena uredba je že začela veljati.

¹ Ta dokument ni pravno zavezujoč. Niti Evropska komisija niti katera koli oseba, ki deluje v imenu Komisije, ne moreta biti odgovorni za uporabo, ki upošteva informacije iz te objave, ali kakršne koli napake, ki se lahko pojavijo kljub previdni pripravi in preverjanju. Te smernice ne bi smele posegati v nadaljnje usklajevanje tehničnih pravil, kjer je to primerno, da se izboljša delovanje notranjega trga. Te smernice ne izražajo nujno mnenja ali stališča Evropske komisije.

² Uredba (ES) št. 764/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. julija 2008 o določitvi postopkov za uporabo nekaterih nacionalnih tehničnih pravil za proizvode, ki se zakonito tržijo v drugi državi članici, in o razveljavitvi Odločbe št. 3052/95/ES (UL L 218, 13.8.2008, str. 21).

³ Uredba (EU) št. 305/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. marca 2011 o določitvi usklajenih pogojev za trženje gradbenih proizvodov in razveljavitvi Direktive Sveta 89/106/EGS, UL L 88, str. 5–43.

⁴ Direktiva Sveta 89/106/EGS z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonov in drugih predpisov držav članic, ki se nanašajo na gradbene proizvode (UL L 40, 11.2.1989, str. 12). Spremenjena z Direktivo Sveta 93/68/EGS z dne 22. julija 1993, UL L 220, 30.8.1993, str. 1–22, in Uredbo (ES) št. 1882/2003 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. septembra 2003, UL L 284, 31.10.2003, str. 1.

⁵ Glej opombo 3 zgoraj.

Vendar se bodo členi od 3 do 28, od 36 do 38, od 56 do 63, člena 65 in 66 ter priloge I, II, III in V začeli uporabljati šele 1. julija 2013. Vsekakor pa se za gradbene proizvode, ki so bili dani na trg v skladu z direktivo CPD pred 1. julijem 2013, šteje, da so skladni z uredbo CPR.

2.1 Prehodno obdobje (do 1. julija 2013)

Vsi „operativni členi“ nove uredbe CPR (to je vse, razen opredelitev pojmov in členov, potrebnih za izvajanje novega okvira, na primer za priglasitve, stalni odbor itd.) se bodo začeli uporabljati šele 1. julija 2013.

2.2 Po 1. juliju 2013

Cilj uredbe CPR je prepovedati uporabo nasprotujočih si nacionalnih oznak iz izjave o lastnostih in zagotoviti, da se vsi proizvodi z oznako CE lahko prosto dajejo na trg v EGP brez nadaljnega preskušanja.

Sedanji okvir bo po 1. juliju 2013 okrepljen in poenostavljen z začetkom veljavnosti določb o:

- osnovnih zahtevah za gradbene objekte (člen 3);
- izjavi o lastnostih in oznaki CE (členi od 4 do 10);
- obveznostih gospodarskih subjektov (členi od 11 do 16);
- harmoniziranih tehničnih specifikacijah (členi od 17 do 28);
- poenostavljenih postopkih (členi od 36 do 38);
- nadzoru trga in zaščitnih postopkih (členi od 56 do 59);
- delegiranih aktih (členi od 60 do 63) ter
- prilogah I, II, III in V.

Kar zadeva izvajanje načela vzajemnega priznavanja in uredbo o vzajemnem priznavanju, prehodno obdobje in nov zakonodajni okvir po 1. juliju 2013 ne bosta spremenila splošnega stanja, opisanega v teh smernicah.

To novo zakonodajno orodje dodatno pojasnjuje koncepte in uporabo oznake CE ter uvaja poenostavljene postopke, ki bodo znižali stroške podjetij, zlasti malih in srednje velikih podjetij. Uredba CPR z uvedbo novih in strožjih meril za organe, vključene v ocenjevanje in preverjanje gradbenih proizvodov, tudi povečuje verodostojnost in zanesljivost celotnega sistema.

3. ZA KATERE GRADBENE PROIZVODE SE ŠE NAPREJ UPORABLJA NAČELO VZAJEMNEGA PRIZNAVANJA?

Ker se na vse gradbene proizvode lahko namesti oznaka CE v skladu z direktivo CPD in uredbo CPR, je pomemben dejavnik pri določitvi, ali gradbeni proizvod spada na področje uporabe načela vzajemnega priznavanja dejstvo, ali ima oznako CE ali ne. Na področje uporabe tega načela in njegovih postopkovnih posledic spadajo samo proizvodi, na katere ni

nameščena oznaka CE. Gradbeni proizvodi z oznako CE se obravnavajo v skladu z določbami direktive CPD ali, po 1. juliju 2013, pa uredbe CPR.

4. PROSTI PRETOK PROIZVODOV Z OZNAKO CE

4.1 Stanje na podlagi direktive CPD

V skladu s členom 6(1) direktive CPD je treba omogočiti uporabo proizvoda, na katerega je nameščena oznaka CE (ki kaže na njegovo skladnost z zahtevami harmoniziranega standarda), v vsej EU brez dodatnih preskusov ali zahtev.

Cilj standardov po direktivi CPD je zagotoviti usklajene metode in merila za oceno lastnosti gradbenih proizvodov in ne usklajitev samih proizvodov ali določitev zahtev za njihove lastnosti. Za razliko od drugih direktiv o usklajevanju je treba vprašanje skladnosti gradbenega proizvoda s harmoniziranim standardom po direktivi CPD razumeti v smislu, da je treba lastnosti takega proizvoda oceniti v skladu z metodami in merili, ki jih zagotavlja navedeni harmonizirani standard, ali z njimi. Zato se skladnosti gradbenega proizvoda s harmoniziranim standardom ne sme razlagati kot zagotovitev domneve o skladnosti s pravnimi zahtevami, ki se uporabljajo za uporabo proizvoda. Prav tako se za gradbeni proizvod ne sme šteti, da je primeren za uporabo, izključno na podlagi njegove skladnosti s harmoniziranim standardom, ker je treba primernost za uporabo določiti s preučitvijo lastnosti proizvoda ob upoštevanju popolnoma enakih pravnih zahtev, ki se lahko razlikujejo odvisno od posamezne uporabe (v skladu z deveto in deseto uvodno izjavo Direktive).

Kljub temu nekatere države članice še naprej poleg oznake CE zahtevajo tudi nacionalne oznake, kar je v nasprotju s temeljnim ciljem prostega trga iz direktive CPD. Številne pritožbe, ki so jih prejele službe Komisije, kažejo, da so se države članice, namesto da bi sprejele potrebne ukrepe za upoštevanje njihovih veljavnih zahtev v okviru evropske standardizacije, oprle na nacionalne sklope tehničnih specifikacij, ki se lahko štejejo za obvezne. Ti instrumenti uvajajo včasih zelo obremenjujoče predhodne odobritve in/ali posebne nacionalne odobritve za učinkovit dostop do trga za gradbene proizvode, opremljene z oznako CE. Tako so bile za te proizvode uvedene dodatne zahteve in to ne s sredstvi, predvidenimi v evropskih harmoniziranih standardih, temveč v navedenih nacionalnih sistemih, ki ustvarjajo velike ovire prostemu pretoku proizvodov z oznako CE.

Države članice lahko zagotovijo varnost gradbenih objektov v okviru usklajenega sistema iz direktive CPD, pa tudi z njim ter harmoniziranimi standardi v skladu s to direktivo brez uporabe dodatnih nacionalnih mehanizmov za opredelitev zahtev glede lastnosti gradbenih proizvodov.

4.2 Stanje v skladu z uredbo CPR

Če proizvajalec po 1. juliju 2013 namesti ali da namestiti oznako CE na gradbeni proizvod v skladu s členom 8(2) uredbe CPR, s tem izjavi, da prevzema odgovornost za skladnost gradbenega proizvoda z navedenimi lastnostmi ter za skladnost z vsemi veljavnimi zahtevami, določenimi v navedeni uredbi in drugi relevantni usklajevalni zakonodaji Unije o nameščanju oznake CE. V skladu z uredbo CPR bi morala

oznaka CE postati edina oznaka skladnosti gradbenega proizvoda z navedenimi lastnostmi in veljavnimi zahtevami iz usklajevalne zakonodaje Unije.

Členi od 56 do 59 uredbe CPR določajo nadzor trga in zaščitne postopke, če gradbeni proizvod ne izpolnjuje zahtev iz Uredbe, pomeni tveganje za zdravje in varnost, ali je formalno neskladen.

Kadar ima namembna država članica morda utemeljene razloge za prepoved ali omejitve trženja gradbenih proizvodov na svojem ozemlju, čeprav se zakonito tržijo v drugi državi članici, nacionalni organi lahko uporabijo člen 36 PDEU. V njem so naštetih razlogi, na podlagi katerih države članice lahko utemeljijo nacionalne ukrepe, ki ovirajo čezmejno trgovino; med njimi je tudi varovanje zdravja in življenja ljudi, živali in rastlin. Sodišče ozko razlaga seznam odstopanj iz člena 36 PDEU, ki so vsa povezana z negospodarskimi interesi. Poleg tega mora vsak ukrep upoštevati načelo sorazmernosti in ne sme „biti sredstvo za samovoljno diskriminacijo ali prikrito omejevanje trgovine med državami članicami“⁶.

Vsekakor dokazno breme pri utemeljitvi ukrepov, sprejetih v skladu s členom 36 PDEU, nosi država članica in ne gospodarski subjekt.

5. UREDBA O VZAJEMNEM PRIZNAVANJU (ES) ŠT. 764/2008

Uredba se uporablja za upravne odločbe, naslovljene na gospodarske subjekte na podlagi tehničnega pravila v zvezi s katerim koli proizvodom, ki se zakonito trži v drugi državi članici, kadar je neposredni ali posredni učinek navedene odločbe prepoved, prilagoditev, dodatno preskušanje ali umik proizvoda (člen 2(1)). Vsak organ, ki namerava sprejeti tako odločbo, mora upoštevati postopkovne zahteve iz Uredbe.

Uredba se bo začela uporabljati, ko bodo izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

5.1 (Predvidena) upravna odločba mora zadevati proizvod, ki se zakonito trži v drugi državi članici

Načelo vzajemnega priznavanja se uporablja, kadar se proizvod, ki se ne glede na njegovo dejansko poreklo (EU ali uvoz iz tretje države) zakonito trži v eni državi članici, da na trg v drugi državi članici. V skladu s tem načelom država članica na svojem ozemlju načeloma ne more prepovedati prodaje proizvodov, ki se zakonito tržijo v drugi državi članici, čeprav so bili proizvedeni v skladu z drugačnimi tehničnimi pravili. Uredba ureja dejanske ali morebitne zavrnitve vzajemnega priznavanja. Zato mora vsaka država članica, ki namerava prepovedati dostop do svojega trga, upoštevati postopek iz člena 6.

Proizvodi, ki se predhodno niso tržili na ozemlju EU, ne spadajo na področje uporabe Uredbe. Skladni morajo biti s tehničnimi pravili, ki se uporabljajo v državi članici, v kateri so prvič dani na trg v EU.

⁶ Zadeva 34/79, *Henn in Darby*, Recueil 1979, str. 3795, točka 21, ter združeni zadevi C-1/90 in C-176/90, *Aragonesa de Publicidad Exterior in Publivia*, Recueil 1991, str. I-4151, točka 20.

5.2 (Predvidena) upravna odločba mora zadevati proizvod, ki ga ne ureja usklajena zakonodaja EU

Uredba se uporablja na neuskkljenem področju in zadeva proizvode, za katere ni nobene pravne usklajenosti na ravni EU ali ki imajo vidike, ki jih ne zajema delna uskladitev (na področju gradbenih proizvodov glej točko 3 zgoraj).

5.3 (Predvidena) upravna odločba mora biti naslovljena na gospodarski subjekt

V skladu s členom 2(1) se Uredba uporablja za upravne odločbe, naslovljene na gospodarske subjekte, ki so sprejete ali bodo sprejete na podlagi „tehničnega pravila“ v zvezi z gradbenimi proizvodi, ki se zakonito tržijo v drugi državi članici, če je neposredni ali posredni učinek navedene odločbe prepoved, prilagoditev, dodatno preskušanje ali umik, kot je določeno v točki 5.5.

Vse omejevalne odločbe, ki jih sprejme nacionalni organ in so naslovljene na katero koli fizično ali pravno osebo, ki ni gospodarski subjekt, so izvzete s področja uporabe Uredbe. V skladu s členom 2(18) uredbe CPR je gospodarski subjekt dejansko oseba v dobavni verigi zadevnega proizvoda: proizvajalec, njegov pooblaščen predstavnik, uvoznik ali distributer.

Zato uredba o vzajemnem priznavanju brez poseganja v člen 36 PDEU ne zajema nobene omejevalne odločbe, ki jo sprejmejo pristojni organi in je naslovljena na katero koli fizično ali pravno osebo, ki ni gospodarski subjekt.

5.4 (Predvidena) upravna odločba mora temeljiti na tehničnem pravilu

Uredba o vzajemnem priznavanju se uporablja za (predvidene) upravne odločbe, sprejete na podlagi „tehničnega pravila“ (člen 2(2)).

Tehnično pravilo je v tem okviru opredeljeno kot vsaka zakonska določba ali drug predpis države članice, ki:

- (a) prepoveduje trženje proizvodov, ki se zakonito tržijo v drugi državi članici, na ozemlju države članice, v kateri je bila ali bo sprejeta upravna odločba ali s katerim morajo biti proizvodi skladni, če se zadevni proizvod trži na ozemlju navedene države članice, in
- (b) ki določa:
 - zahtevane lastnosti navedenega proizvoda ali vrste proizvoda, kot so raven kakovosti, delovanje, varnost ali mere, vključno z zahtevami v zvezi z imenom, pod katerim se prodaja, izrazjem, simboli, preskušanjem in načini preskušanja, embalažo, označevanjem ali etiketiranjem; ali
 - katere koli druge zahteve, ki za navedeni proizvod ali vrsto proizvoda veljajo zaradi varovanja potrošnikov ali okolja in vplivajo na življenjski cikel proizvoda po dajanju na trg, kot so pogoji uporabe, recikliranja, ponovne uporabe ali odstranjevanja, če taki pogoji lahko znatno vplivajo na sestavo, naravo ali trženje gradbenega proizvoda.

5.5 Neposredni ali posredni učinki (predvidene) upravne odločbe morajo biti kar koli od naslednjega:

- (a) prepoved dajanja navedenega proizvoda ali vrste proizvoda na trg;
- (c) sprememba ali dodatno preskušanje navedenega proizvoda ali vrste proizvoda pred dajanjem na trg ali njegovim nadaljnjim trženjem;
- (d) umik navedenega proizvoda ali vrste proizvoda s trga.

Vsako tako (predvideno) odločbo je treba sprejeti v skladu s členom 2(1) Uredbe.

Poleg tega so države članice na podlagi razlagalnega sporočila Komisije o praktični uporabi vzajemnega priznavanja⁷ pozvane, naj v svoje osnutke nacionalnih tehničnih predpisov vstavijo klavzule o vzajemnem priznavanju za proizvode, ki so bili zakonito proizvedeni in/ali trženi v drugi državi članici Evropske unije ali Turčiji ali pa so bili zakonito proizvedeni v kateri od držav Efte, ki je pogodbenica Sporazuma EGP.

6. POSTOPKI PREDHODNE ODOBRITEV

Gospodarski subjekti, ki so predhodno zakonito tržili svoje proizvode v državi članici, kjer veljajo drugačne tehnične zahteve ali takih zahtev sploh ni, lahko naletijo na težave pri uvajanju svojih proizvodov v države članice, ki izvajajo strožji nadzor.

Sodišče je odločilo⁸, da če ni določb o popolni uskladitvi na ravni EU, morajo države članice odločiti, do katere ravni nameravajo zagotoviti varnost na svojem ozemlju, pri čemer upoštevajo zahteve prostega pretoka blaga v Evropski uniji⁹.

Sodišče je tudi navedlo, da ker se lahko raven varstva med državami razlikuje, je treba državam članicam dopustiti diskrecijsko pravico, in zato dejstvo, da ena država članica predpisuje manj stroga pravila od druge, še ne pomeni, da so ta nesorazmerna¹⁰.

Zato zakonodaja EU načeloma ne ovira držav članic pri določitvi ustreznih ukrepov, če menijo, da je to potrebno za nadzor in/ali omejitev dajanja gradbenih proizvodov na trg. Države članice takšne ukrepe običajno uvedejo s postopki predhodne odobritve, v skladu s katerimi je mogoče proizvod dati na trg zadevne države članice, šele ko to na podlagi vloge uradno odobri pristojni organ te države članice.

⁷ „Razlagalno sporočilo Komisije o olajševanju dostopa proizvodov do trgov drugih držav članic: praktična uporaba vzajemnega priznavanja (2003/C 265/02) (Besedilo velja za EGP)“, UL C 265/2, 4.11.2003, str. 2–16. Države članice so pozvane, da izberejo med štirimi standardnimi vzorci klavzul o vzajemnem priznavanju, predlaganih v tem sporočilu.

⁸ Sodba Sodišča (veliki senat) z dne 10. februarja 2009, *Komisija proti Italijanski republiki*, zadeva 110/05, ZOdl. 2009, str. I-519.

⁹ Zadeva 50/83, *Komisija proti Italiji*, Recueil 1984, str. 1633, točka 12, in po analogiji zadeva C-131/93 *Komisija proti Nemčiji*, Recueil 1994, str. I-3303, točka 16.

¹⁰ Glej zlasti sodbo Sodišča z dne 5. februarja 2004, *Komisija proti Francoski republiki*, zadeva 24/00, Recueil 2004, str. I-00000, točka 65, in po analogiji v zadevi C-262/02, *Komisija proti Franciji*, ZOdl. 2004, str. I-6569, točka 37, in zadevi C-141/07, *Komisija proti Nemčiji*, ZOdl. 2008, str. I-0000, točka 51.

Vendar je Sodišče že večkrat presodilo¹¹, da nacionalna zakonodaja, ki trženje proizvodov pogojuje s postopkom predhodne odobritve, omejuje prosti pretok blaga in da to pomeni ukrep z enakim učinkom, kot ga ima količinska omejitev uvoza v smislu člena 34 PDEU. Tak nacionalni predpis je utemeljen, če spada med izjeme iz člena 36 PDEU ali zanj velja eden od višjih razlogov, ki jih je potrdila sodna praksa Sodišča, vsekakor pa mora biti primeren za doseg zastavljenega cilja in ne sme preseirati tega, kar je nujno za njegovo doseg (uvodna izjava 11 Uredbe).

Sodišče je povzelo tudi več pogojev, pod katerimi je postopek predhodne odobritve lahko utemeljen:

- temeljiti mora na objektivnih, nediskriminatornih merilih, ki so zadevnim podjetjem znana vnaprej in določajo meje diskrecijske pravice nacionalnih organov, da se ne uporablja samovoljno;
- dejansko ne sme pomeniti podvajanja s preverjanji, ki so že bila opravljena v okviru drugih postopkov v isti ali drugi državi članici;
- predhodna odobritev je potrebna samo, če je naknadni nadzor zaradi nepravočasnosti dejansko neučinkovit in zato cilj ne bi bil dosežen;
- trajanje in stroški postopka ne smejo biti taki, da gospodarske subjekte odvrčajo od izvajanja njihovega poslovnega načrta.

6.1.1 *Ali je predhodna odobritev tehnično pravilo?*

Obveznost predložitve gradbenih proizvodov v predhodno odobritev, preden se lahko tržijo v državi članici, ne spada na področje uporabe Uredbe (uvodna izjava 12 Uredbe). Takšna obveznost sama po sebi ni tehnično pravilo v smislu Uredbe, ker ne določa zahtevanih lastnosti navedenega gradbenega proizvoda (ali vrste gradbenega proizvoda). Odločba o umiku proizvoda s trga, samo zato ker ta nima predhodne odobritve, se zato ne šteje za odločbo, za katero se uporablja Uredba.

Vendar če se vloži zahtevek za tako obvezno predhodno odobritev proizvoda, je treba vsako predvideno odločbo o zavrnitvi zahtevka na podlagi tehničnega pravila obravnavati v skladu z Uredbo, tako da prosilec lahko izkoristi postopkovno varstvo, predvideno z Uredbo.

6.1.2 *Postopki predhodne odobritve in proizvodi, ki so bili že preskušeni v drugih državah članicah*

Zahteve za konkretno izvedbo ocen skladnosti v skladu z nacionalno zakonodajo se ne bi smele šteti za tehnično pravilo, temveč za postopek predhodne odobritve v smislu uvodnih izjav 11 in 12 uredbe o vzajemnem priznavanju.

¹¹ Sodba Sodišča z dne 22. januarja 2002, *Canal Satellite Digital SL*, zadeva C-390/99, Recueil 2002, str. I-607, točka 43; sodba Sodišča z dne 10. novembra 2005, *Komisija proti Portugalski republiki*, zadeva C-432/03, ZOdl. 2005, str. I-9665, točka 52; sodba Sodišča z dne 15. julija 2004, *Nicolas Schreiber*, zadeva C-443/02, ZOdl. 2004, All ER (D) 276 (Jul), točki 49 in 50.

Pri takem postopku predhodne odobritve je nedvomno treba uporabiti tehnična pravila v smislu Uredbe. Ta pravila lahko predvidevajo preskuse, preverjanja ali druge tehnične ocene, ki jih opravijo preskusni laboratoriji, ki bi nato morali pristojnemu nacionalnemu upravnemu organu zagotoviti potrebne elemente za sprejetje odločitve o zadevi.

V okviru danega sistema predhodne odobritve ne obstajajo posebna pravila EU za oceno primerov, za katere so bili preskusi opravljeni v državah, v katerih so bili opravljeni enaki ali podobni preskusi. V skladu z obstoječo sodno prakso Sodišča¹² se zahteva, da mora nacionalna zakonodaja za navedene primere določati poenostavljene postopke odobritve, ki:

- so lahko dostopni;
- jih je mogoče izvesti v razumnem času in
- pri katerih je vsako zavrnitev mogoče izpodbijati na sodišču.

Nacionalni organi zlasti nimajo pravice po nepotrebnem zahtevati tehničnih ali kemijskih analiz ali laboratorijskih preskusov, ki so bili opravljeni že v drugi državi članici in imajo organi te rezultate na voljo ali pa jih na zahtevo lahko dobijo. Strogo upoštevanje te obveznosti zahteva aktiven pristop nacionalnega organa, pri katerem se vloži vloga za odobritev proizvoda ali v zvezi s tem priznanje enakovrednosti potrdila, ki ga je izdal odobritveni organ druge države članice. Tak aktiven pristop se zahteva, kadar je primerno, tudi od odobritvenega organa druge države članice in v zvezi s tem morajo države članice zagotoviti, da pristojni odobritveni organi med seboj sodelujejo, da bi olajšali postopke, ki jih je treba upoštevati za pridobitev dostopa do nacionalnega trga države članice uvoznice¹³.

6.1.3 Proizvodi, ki se prvič dajo na trg, in proizvodi, ki se zakonito tržijo v drugi državi članici

V členu 2(16) in (17) uredbe CPR je jasno opredeljena razlika med „dostopnostjo na trgu“ gradbenih proizvodov in njihovim „dajanjem na trg“. „Dostopnost na trgu“ pomeni vsako dobavo gradbenega proizvoda za distribucijo ali uporabo na trgu Unije v okviru gospodarske dejavnosti, „dajanje na trg“ pa pomeni, da je gradbeni proizvod prvič dostopen na trgu Unije.

V zvezi z dostopnostjo proizvodov, ki se zakonito tržijo v drugi državi članici, na trgu države članice in če ni uskladih ukrepov EU, pomeni nacionalna določba, ki določa, da morajo biti uvoženi proizvodi preskušeni tako kot proizvodi, ki bodo

¹² Zlasti sodba Sodišča z dne 5. februarja 2004, *Komisija proti Francoski republiki*, zadeva C-24/00, Recueil 2004, str. I-00000.

¹³ Glej sodbo Sodišča z dne 10. novembra 2005, *Komisija proti Portugalski republiki*, zadeva C-432/03, ZOdl. 2005, str. I-9665, točki 46 in 47; zadeva 272/80, *Frans-Nederlandse Maatschappij voor Biologische Producten*, Recueil 1981, str. 3277, točka 14, *Brandsma*, točka 12, in zadeva C-400/96, *Harpegnies*, Recueil 1998, str. I-5121, točka 35.

prvič dani na trg, in da morajo biti predhodno potrjeni, ukrep z enakim učinkom, kot ga ima količinska omejitev uvoza v smislu člena 34 PDEU¹⁴.

Glede prvega dajanja na trg EU glej točko 5.1 zgoraj.

7. OCENJEVALNI POSTOPKI IN ZAHTEVE ZA INFORMACIJE

Ko pristojni organ predloži proizvod v oceno za ugotovitev, ali bi bilo treba sprejeti upravno odločbo, lahko država članica od gospodarskih subjektov zahteva nekatere relevantne informacije o značilnostih proizvoda (člen 4 Uredbe). Vendar mora biti zahteva sorazmerna: ne sme pomeniti podvajanja s preverjanji, ki so že bila opravljena v okviru drugih postopkov v isti državi ali drugi državi članici.

Države članice ne morejo zavrniti certifikatov in poročil o preskusih, ki jih je izdal organ za ugotavljanje skladnosti, akreditiran za ustrezno področje ugotavljanja skladnosti v skladu z Uredbo (ES) št. 765/2008, zaradi razlogov, povezanih s pristojnostjo navedenega organa (člen 5 Uredbe).

¹⁴ Glej zadevo C-14/02, *Atral proti Belgiji*, Recueil 2003, str. I-04431, točka 62, in zadevo C-390/99, *Canal Satélite Digital*, Recueil 2002, str. I-607, točke 12, 25 in 29.